

[Inger Stilling Pedersen]

Det er hr. Poulsgaards bemærkninger om miljøet. Det er altså nødvendigt, at man er bevidst om det i dag. Jeg har undervist i biologi i mange år, og jeg kan fortælle børnene om, hvordan jeg selv som barn kunne gå ud til vandhuller o.lign og se frøer, men de er væk nu. Vi havde en dejlig plakat i skolen med nogle frøer, der siger: »Jeg forstår ikke et kvæk, for mit vandhul er væk«. Hvis vi ikke værner om værdierne, kommer vi i en situation, hvor mange af de ting, som vi andre har lært at kende som børn, ikke eksisterer.

På den anden side siger kristeligt folkeparti også: ja men menneskene skal også være der. Vi skal bare lære at være der sammen og fungere sammen. Det er det, der er så væsentligt for os, at vi ikke går hverken i den ene eller i den anden grøft, men prøver at finde balancen.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Ja, kristeligt folkeparti siger mange ting, og det skal de også have lov til, men det, der ligger i de ord, som blev sagt her af den sidste taler, er jo, at lokalbefolkningen ikke er interesseret i at bevare de ting, der findes, og det er en grov, grov nedvurdering. Det gælder ikke bare kristeligt folkeparti, det gælder også forslagsstillerne, det gælder fru Margrete Auken, det gælder alle, der taler for et sådant forslag. Det ligger i hele vurderingen, at lokalbefolkningen som sådan – det gælder ikke bare her, det gælder alle steder – ikke er interesseret i at bevare noget som helst.

Må jeg godt lige gøre opmærksom på, at ikke alene Tøndermarsken, men også mange andre områder er bevaret, fordi først og fremmest lokalbefolkningen har været interesseret i det, og den kender vilkårene.

Så er det meget godt, at ordføreren for kristeligt folkeparti siger, at det skal ske i samarbejde og forståelse med lokalbefolkningen. Det lyder jo pænt, men jeg går ud fra, at der menes miljøministeriet, og dermed bliver det slet og ret revolverpolitik. Man forsøger at presse lokalbefolkningen til at sige ja til nogle ting, og det føler den sig så tvunget til.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF).

Ja, man kan udlægge det på mange måder, men jeg tror virkelig, det er muligt at forhandle. Jeg har siddet en hel del år i overfredningsnævnet og været ude til utallige sager, hvor vi netop ved at komme hinanden i møde og i meget, meget høj grad høre på lokalbefolkningen og få dens synspunkter ind sammen er kommet til et resultat.

Jeg synes, jeg sagde meget klart i indledningen, at det var uhyre vigtigt for kristeligt folkeparti at få set på dette forslag sammen med lokalbefolkningen. Vi tror, at netop de mennesker, der lever dernede, holder utrolig meget af deres natur og vil gøre alt, hvad de kan, men på den anden side skal de også eksistere. Det var jo netop det, jeg sagde, at der er to grøfter, og vi må ikke falde i nogen af dem. Det er vigtigt at bevare vores erhvervsliv og vore eksistensmuligheder, men det er også vigtigt, at vi nu værner om vores natur, og jeg tror, at landmænd i særdeleshed er meget naturbevidste. Jeg er ikke spor bange for, at de ikke skal gøre, hvad de kan for at bevare naturen. De ved nemlig noget om, hvor vigtigt det er.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Blot den korte bemærkning, at hvis der f.eks. kom et forslag om, at man skulle frede 2.000 ha, er det da klart, at for at undgå at få de 2.000 ha fredning presset igennem – altså en unødvendig fredning, vil jeg sige – er man nødt til fra lokal side at gå med til et kompromisforslag, hvorefter man kun freder de 1.000 ha. Men det er stadig væk ikke rimeligt, det er revolverpolitik.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil starte med at takke alle ordførerne minus en enkelt, som jeg nok tror vil have frabedt sig min tak, nemlig hr. Poulsgaard. Jeg vil gerne takke alle de øvrige ordførere, fordi de, så vidt jeg kunne lytte mig til, alle som én i forskelligt omfang udtrykte positive holdninger over for det kulturhistoriske værdifulde stykke land, vi har liggende i Tøndermarsken, men der er selvfølgelig nogle, jeg vil takke mere end andre, og det er ordførerne for de radikale, for SF og for VS, fordi de nok havde, skal vi sige en tand mere forståelse for, at tingene haster.